

РЕШЕНИЕ

№ 16910

гр. София, 19.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2628** по описа за **2025** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на „Бомар Спед Транс“ ЕООД, срещу Решение № 396/31.01.2025 г. по анд. № 9503/2024 г. по описа на СРС, НО, 108 с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 42 – 0010525 от 10.05.2024 г., издадено от началник на областен отдел „Автомобилна администрация“ - С., с което на касатора на основание чл. 96г, ал.1, предл. 2, от Закона за автомобилните превози (ЗАвП), за нарушение на чл. 7а, ал. 2, пр. 3 от ЗАвП, му е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 лева.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е незаконосъобразно, неправилно и в противоречие със събраните по делото доказателства. Излага подробни съображения, че изискването за допълнително удостоверяване на психологическата годност, при наличие на издадено и валидно свидетелство за управление на МПС, поставя в по – неблагоприятно положение българските професионални водачи, респ. наеманите на работа водачи от превозвачи със седалище в страната, както е и несъвместимо с общия принцип на недопускане на дискриминация по чл. 18 от ДФЕС при упражняване на основни права и свободи, гарантирани в членове 21 ДФЕС при упражняване на основни права и свободи, гарантирани в чл. 21 ДФЕС, 45 ДФЕС, 49 ДФЕС и 56 ДФЕС и официално Уведомително писмо на Европейската комисия до

България от 15.07.2021 г. за неправилно транспониране на Директива 2006/126/. И. са доводи, че посочените в НП материалноправни норми не съответстват на правото на ЕС, поради което и не следва да се прилагат. Искането до съда е да постанови решение, с което да се отменят обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, чрез адвокат А., поддържа жалбата. Представя копие от свидетелство за управление на МПС. Претендира присъждане на разносните по делото съобразно представен списък.

Ответникът редовно призован, не се представлява и не ангажира становище по делото.

Заклучение за неоснователност и недоказаност на жалбата дава представителят на Софийска градска прокуратура.

Административен съд - София-град, XXVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят. СРС е приел, че на 03.04.2024 г., около 14:00 ч., в [населено място], [улица] в административната сграда на ОО „АА“ след извършена комплексна проверка от служител в ОО „АА“ [населено място] на превозвача „Бомар Спед Транс“ ООД, притежаващ лиценз на Европейската общност за международен превоз на товари № 11479, със срок на валидност до 12.01.2029 г. Било установено, че на 14.09.2023 г., в 10:00 часа дружеството е разпоредило и допуснало извършване на обществен превоз на товари на територията на РБългария с МПС с рег. [рег.номер на МПС], управлявано от водача, Б. К. Т., ЕГН [ЕГН] – без да има валидно удостоверение за психологическа годност.

За констатираното нарушение на чл. 7а, ал. 2 предложение трето от ЗАВП бил съставен акт за установяване на административно нарушение АУАН № 340370/03.04.2024 г. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в НП административно нарушение наистина е извършено, поради което е потвърдил оспореното НП.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Настоящата инстанция не споделя направените от СРС правни изводи.

На първо място се споделя възражението изложено в касационната жалба, че посочените в наказателното постановление материалноправни норми не съответстват на правото на Европейския съюз, поради което не следва да се прилагат. Съгласно Наредба № 36/15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания урежда множество въпроси, включително

изискванията за психологическа годност и нейното удостоверяване. От друга страна според Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, психологическата годност трябва да се разглежда като част от понятието за "умствената годност", въведено в самата Директива, поради което Наредба № 36/2006 г. следва да е хармонизирана с Директивата. В конкретния случай, съставът на АССГ, счита че са налице допуснати противоречия на Наредбата с Директивата.

Съгласно чл. 8, ал. 2 от Наредбата удостоверението за психологическа годност важи за 3 години, а в определени случаи - за 1 година. Тези срокове са по -кратки от сроковете за валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство, които са с 5 или 10 - годишна продължителност (чл. 51, ал. 3 - 4 от ЗБЛД). Прочитът на Съображение 9 от Преамбюла на Директивата от своя страна налага извод, че доказателство за наличие на съответствие на водачите на превозни средства с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя, когато свидетелството се издава и периодично след това, като установяването на това съответствие следва да се осъществява посредством медицински прегледи, които от своя страна да съвпадат с подновяването на свидетелствата за управление и поради това да се определят от срока на валидност на свидетелството. Самата директива позволява на държавите членки да регламентират медицински прегледи като гаранция за спазване на минималните стандарти за физическа и умствена годност, докато чл. 5 от Наредбата предвижда, че психологическата годност се установява с психологическо изследване, което се извършва от психолози, видно от текста на чл. 11в от подзаконовия нормативен акт, т. е. от лица, които не са медици. Директивата залага минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозни средства (съображение 8 от преамбюла на Директивата), което означава, че държавите членки могат да завишат тези стандарти в своите национални законодателства. Следва обаче да се има предвид, че разпоредбата на т. 5 от приложение III на Директивата регламентира, че стандартите, установени от държавите членки за издаване и всяко едно последващо подновяване на свидетелствата за управление, могат да бъдат по - строги от изложените в приложението. Възможността за въвеждане на такива по - строги стандарти на национално равнище касае само и единствено първоначалното издаване и последващото подновяване на свидетелствата за управление на моторно превозно средство. Това означава, че възможността, да се въвеждат по - строги стандарти, не може да бъде използвана, за да се удостоверят отделни аспекти от физическата или умствената годност за управление на моторни превозни средства посредством документ, който заедно със свидетелството за управление на моторно превозно средство, да има свое собствено легитимиращо действие. В случая е сторено точно това, а именно, чрез нормативното регламентиране на удостоверението за психологическа годност, в резултат на което психологическата годност, вместо да бъде само предпоставка на правоспособността за управление на моторни превозни средства от съответната категория, бива въздигната и в отделно, паралелно съществуващо с правоспособността юридическо качество (арг. чл. 7а, ал. 2 от Закона за автомобилните превози). В заключение на изложеното, следва да се посочи, че Директивата позволява на държавите членки да завишат изискванията за физическата и умствената годност за управление на моторни превозни средства, но при конкретни ограничения - проверката на годността да се извършва изцяло във връзка с издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство; въпросната проверка да се извършва само посредством медицински прегледи и то в срокове, не по кратки от сроковете за валидност на свидетелството за управление на моторно превозно средство. Тези ограничения не са спазени в националната регламентация на психологическото изследване по Наредбата. Според настоящият съдебен състав установеното по - горе противоречие е основание за съда да откаже да

съобрази нормативното задължение на водачите, осъществяващи превоз на пътници и товари, да притежават удостоверение за психологическа годност съгласно изискванията на чл. 7а, ал. 2 от Закона за автомобилните превози, във вр. с чл. 7, ал. 2 и чл. 8, ал. 1 от Наредбата. В този смисъл са редица актове на Съда на Европейския съюз, сред които Решение ECLI: EU: C: 2012: 348, в което се подчертава, че "в съответствие с принципа на предимство на правото на Съюза действието на разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС и на пряко приложимите актове на институциите в отношението им с вътрешното право на държавите членки е такова, че със самото си влизане в сила тези разпоредби правят неприложима по право всяка противоречаща им разпоредба на вътрешното право"; Решение ECLI: EU: C: 1974: 133; Решение ECLI и др. Трябва също така да се има предвид, че правилата на Директивата имат за цел да улеснят и насърчат "... свободното движение и свободата на установяване на хората..." /съображение 2 от преамбюла на Директивата/. Следователно неспазването на Директивата води до пряко нарушение на субективните права по чл. 21, чл. 45, чл. 49 и чл. 56 ДФЕС, което е още едно основание да не се приложат националните разпоредби относно задълженията, свързани с удостоверенията за психологическа годност.

В допълнение следва да се отбележи, че нарушението по чл. 96 г. ЗАвт Пр, което се твърди, че е извършено от дружеството, като работодател, който е допуснал водач, който не е отговарял на нормативни изисквания за психологическа годност, да извърши обществен превоз на товари, е недоказано по несъмнен начин. Това обстоятелство се установява, от писмо от ОПП СДВР от което е видно е, че към 14.09.2023 г. и към момента лицето Б. К. Т., ЕГН [ЕГН] притежава свидетелство за управление на МПС (СУМПС), №[ЕИК] издадено на 18.07.2022 г. от отдел „Пътна полиция“ при СДВР за категории АМ, В1, В, С1, С и Ткт (колесен трактор), не притежава D1 и D. Издаденият документ е връчен на лицето на 20.07.2022 г. СУМПС №[ЕИК] е със срок на валидност от 18.07.2022 г. до 18.07.2025 г. Посочено е, че последното е издадено по причина изтичане срока на предишно СУМПС, за което не се изисква удостоверение за психологическа годност. Доколкото не се навеждат доводи, че водача на товарния автомобил е бил неправопособен т.е. същият несъмнено е притежавал свидетелство за управление от съответната категория видно и от описаното по-горе, то след като за притежаваната от него категория не се изисква изследване за психологическа годност, то не е извършено и твърдяното нарушение. В тази връзка от описаното в АУАН и НП е написано, че на „14.09.2023 г. в 10;00 часа на територията на РБългария с МПС с рег. [рег.номер на МПС] ...“, т. е. не става ясно какъв е модела на МПС, поради което не може да се установи дали е управлявал МПС респ. товарен автомобил, за който се изисква да има валидно удостоверение за психологическа годност. С оглед изложеното, съдът прие, че атакуваното наказателно постановление е незаконосъобразно.

По така изложените съображения решението на СРС следва да бъде отменено и вместо него да се постанови ново, с което да се отмени НП.

По разноските:

При този изход на спора е основателна претенцията за разноски на ответника по касация и същата следва да бъде уважена в претендирания размер, съобразно представения списък на разноските, договор за правна помощ с рег. № 055868/13.06.2024 г. за СРС и договор за правна помощ от 20.03.2025 г. за касационна инстанция, а именно в размер на 600 лв. заплатено адвокатско възнаграждение за производството пред СРС и 600 лв. за касационното производство, общо (1200 лв.).

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXVIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 396/31.01.2025 г. по анд. № 9503/2024 г. по описа на СРС, НО, 108 с-в.

ОТМЕНЯ НП № 42 – 0010525 от 10.05.2024 г., издадено от началник на областен отдел „Автомобилна администрация“ - С., с което на касатора на основание чл. 96г, ал.1, предл. 2, от ЗАвП, за нарушение на чл. 7а, ал. 2, пр. 3 от ЗАвП, му е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 лева.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" да заплати на „Бомар Спед Транс“ ЕООД, разноски в производството пред двете съдебни инстанции в общ размер на 1200 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.